

ЛЮДИНА. ДИРЕКТОР. ОСОБИСТІСТЬ

Досвід прожитих літ, шана й повага оточуючих, власні знання й пізнання, незборимі наснага й терпіння, мудрість керівника і велич людини, множені й перемножені сотні разів, сплелись, з'єднались в особистість. У день славного вісімдесятилітнього ювілею наша розповідь про ветерана праці Галину Федосіївну Бабенко.

Літа, що прудкі коні. Ачей, за просто так не наздоженеш, хіба, що лиш в думках, у спогадах. Здається, ніби вчора сиділи в затишній вітальні скромної квартири Галини Федосіївни, вели мову про її життєвий, трудовий шлях в ознаку сімдесятилітнього ювілею. А вже десять років від тієї пори. І як тішиться серце від того, що знову випала добра нагода писати рядки про людину, яка стала щирим другом, порадином не одному поколінню зарічненців і

не лише тим, хто був постійним відвідувачем районного бібліотечного закладу. Мешканці селища, працівники культурно-освітніх установ Зарічненщини, з нагоди і без, завжди мали в особі Галини Федосіївни не лише хорошого співрозмовника, а й вчителя, наставника. Багаж її знань підкупляв своєю всебічністю, а слушні поради, підказки цієї мудрої жінки завжди ставали в нагоді.

Вона народилась і виросла на Дубровичині, у відомому не лише в Поліському краї селі Висоцьк. Але вже п'ятдесят сім років свого життя рідним домом вважає Зарічне. Скільки доброго й важливого на її шляху відбулось саме тут. У кожному стрічному вона бачить хорошого знайомого. А яких щирих друзів тут зустріла. А скільки тепла й радості відміряла доленька цієї славній людині у пору, коли здавалось, що вже молодість промайнула і жіночого щастя їй більше не докликатись.

У разочку намиста пройдених, прожитих літ перебирає Галина Федосіївна свої спогади. Є на що зоглянутись, є чим потішитись. 44 роки свого життя присвятила бібліотечній справі, просвітницькій діяльності на теренах Поліського краю. Завдяки її досвіду, старанням і знанням Зарічненська районна бібліотека перетворилась на справжній сучасний культурно-масовий центр. Вона вмiла гуртувати людей, вмiла подати добрий приклад. Завжди була залюблена в роботу, понад усе

воліла бути серед людей, в гущавині суспільних і культурних подій району. Здавалось, бібліотечна справа любить тишу насиджених гніздечок. А Галина Федосіївна старалась якомога частіше відправлятися у подорож по району, аби відвідати за рік, та ще й не раз, кожен бібліотечний заклад. Бо ж всі вони знаходились в пристосованих приміщеннях, а книжкові фонди були такими скупими, не укомплектованими. Роботи у керівника було з горою. Вона була вимогливою до підлеглих і в першу чергу до самої себе. Була твердо переконана в тому, що перш ніж навести десь інде лад - самому потрібно бути прикладом. Отак жила, так працювала. Не зважала ніколи на втому чи негаразди, а ще й завжди активно включалась в громадське життя району. Протягом тривалого часу Галина Федосіївна очолювала Товариство охорони пам'яток культури, Товариство книголюбів, Юридичну раду, Жіночу раду. Мудра, діяльна жінка, досвідчений керівник і організатор - вона неодноразово обиралась депутатом селищної ради. Й свої депутатські обов'язки виконувала чесно і добросовісно. Допомогала землякам як могла: комусь потрібно було підсобити у виписці дров, чийсь будинок потребував термінового перекриття даху. Ішла в потрібні кабінети, стукала, добивалась. До мудрого слова Галини Федосіївни дослухались всі. Її любили і поважали не лише колеги-бібліотекарі. Вона завжди була тим необхідним ланцюжком, що скріплював собою в єдине ціле всі установи культури району: бібліотеки, клуби, музичну

школу. Вважала, що всі вони **◆ ЮВІЛЯРИ** мають єдину спільну мету - дарувати людям свято душі, свято спілкування зі світом культури і мистецтва. За свою сумлінну працю Галина Федосіївна отримала достойні нагороди: медалі "Ветеран праці" та "За трудову доблесть". А ще їй була присуджена стипендія ветерана галузі культури. Про трудові успіхи, про життєвий шлях Галини Федосіївни Бабенко не раз писалось у пресі. Та вона завжди вважала, що найбільша її нагорода - хороша сім'я - син, невістка, улюблений онук, вірний друг і порадинок, чоловік Михайло Михайлович. А ще - те велике коло добрих друзів, колег, знайомих, біля яких так погідно почувати себе у пору, коли тобі вже вісімдесят.

Властива їй непосидючість і зараз кличе у подорожі. Хай ближенькі, недалечкі, звичайні піші мандри вуличками Зарічного, до своєї улюбленої бібліотеки, до тих чи інших людних місць, але щоднини Галина Федосіївна робить цей вихід у світ. Там призупиниться, когось привітає, у когось поспитає, як справи, що новенького в житті. З кимось поділиться прочитаними новинами. Бо ж ні на мить не уявляє свого життя без доброї книги, без періодики. Кожна мить спілкування з цією мудрою жінкою, людиною - то мить хорошого настрою, доброго заряду бадьорості й наснаги. Дай, Боже, нам усім ще довго й довго черпати у товаристві Галини Федосіївни і жагу життя, і вміння бути завжди комусь в нагоді.

Галина ГАВРИЛОВИЧ